

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀγαγώνισμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ	ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτήσια δρ. 25—	Ἐτήσια Φράγκα 25.—
Ἐξαμηνίος 14,—	Ἐξαμηνίος 14,—
Τριμηνίος 7,50	Τριμηνίος 7,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησίᾳ) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἀρ. 88 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Ὀκτωβρίου 1922

Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 46

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Εἶχε φτάσει στὸ λεπτὸ σημεῖο, δηλαδὴ στὴν κλοπὴ τῆς κασσετινας.

Ἐδίστασε πρὶν κάμῃ αὐτὴ τὴν ὁμολογίαν, μὰ μιὰ ἔμφυτη ἀνάγκη εἰλικρινείας τὸν ἐσπρωξε καὶ διηγήθη μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες τὴν κλοπὴν ποὺ εἶχε κάμει στὸ ἀνάκτορο τῆς Κομπιένης. Ὁ ἀστυνομικὸς, μ' ὅλη τὴ φυσικὴ του ψυχρότητα καὶ προσποίηση, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ δεῖξῃ τὴν ἐκπληξήν του, ὅταν ἄκουσε τὸ τόλμημα ἐκεῖνο. Στὸ τέλος δὲν μπόρεσε νὰ μὴν εἰπῇ:

— Τώρα μάλιστα, ἀγόρι μου, κατὰ λαβὰ... Δὲν ἀπορῶ πιά γιατί σ' ἔκαμαν βασιλιά τους, ὅστερ' ἀπὸ τέτοια ἀνδραγαθήματα... Ἀκούς ἐκεῖ νὰ κλέψῃ τὸν αὐτοκράτορα!.. Χαριτωμένο!

Ὁ Φρέδος θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ. — Μὰ αὐτὸ δὲ λέγεται κλοπὴ!.. εἶπε μ' ὅλη του τὴν ἀθωότητα.

Ὁ κ. Κλώντ ἄρχισε νὰ γελά καί, γυρίζοντας στὸ γραμματέα του, εἶπε σηκώνοντας τοὺς ὤμους:

— Δὲ φταίει αὐτό!.. Παιδί πράγμα!

Οἱ ἐκπλήξεις του ὅμως δὲν εἶχαν τελειώσει. Ὅταν ὁ γιὸς τοῦ Δορμπάν ἄρχισε νὰ διηγῆται τὴν δευτέρην περιπέτειά του, τὴν ἱστορίαν τοῦ συνομῶτη τοῦ Σαῖν-Βαλερύ, ὁ ἀνακριτὴς, τεκτονώντας τ' αὐτιάτου καὶ παίρνοντας μολόδι καὶ χαρτί, κρατοῦσε σημειώσεις, ἐνῶ τὰ ρουθούνια του ἀνοιγόκλειναν, σὰ νὰ μυριζόταν καμμιά σπαιδαῖοτατη ὑπόθεση.

« — Ὁρισμένως, συλλογιζόταν, δὲν γελάστηκα. Τῷ ἔξερ πὼς αὐτὸ τὸ παιδί θὰ μοῦδινε μερικὲς χρήσιμες πληροφορίες, δὲ φανταζόμουν ὅμως πὼς θὰ μοῦδινε καὶ τόσο πολλές!.. »

Ὅταν ὁ Φρέδος, τελειώνοντας τὴ διήγησή του, εἶπε πὼς εἶχε στὰ χέρια του τὸ πορτοφόλι τοῦ Ἀγγλοῦ συνομῶτη, ὁ κ. Κλώντ τὸν ἔκοψε ἀπτόμα καὶ ῥώτιες:

— Ποῦ εἶν' αὐτὸ τὸ πορτοφόλι;

— Εἶναι κρυμμένο σ' ἓνα μέρος ποὺ μόνο ἐγὼ τὸ ἔξρω.

— Δὲν ἦταν λοιπὸν μαζί μὲ τὰ πράγματα ποὺ κατεσχέθησαν στή σπηλιά τῆς συμμορίας;

— Ὁχι, κύριε. Δὲν τὰ δώσα σὲ κανέναν αὐτὰ τὰ χαρτιά... Τὰ κράτησα γιὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ σκόπευα νὰ τὰ φέρω στὴν ἀστυνομία, γιὰ νὰ μισθώσῃ νὰ προλάβῃ τὴ συνομωσία ποὺ σχεδίαζαν κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ αὐτοκράτορος.

Ὁ κ. Κλώντ δὲν γελοῦσε πιά. Ἡ ὑπόθεση ἔπαιρνε πολὺ σοβαρὸν χαρακτήρα.

— Δός μου αὐτὰ τὰ χαρτιά! εἶπε μ' ὅλη του τὴν αὐστηρότητα.

Τὸ παιδί τὸν κοίταξε καὶ ἀποκρίθηκε:

— Ἔστετε καλὰ πὼς δὲν τὰ χωμαί μου... Ὅταν μ' ἔκλεισαν στὴ φυλακή, μ' ἔφαξαν, καὶ ἂν τὰ εἶχα, θὰ σὰς τὰ εἶχαν δώσει.

Ἡ ἀπάντησις ἦταν πολὺ λογικὴ.

— Τότε, πὲς μου ποῦ εἶναι; εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς.

« — Μητέρα : φώναξε τὸ παιδί. » (Σελ. 362 στ. 6')

Μὰ ὁ Φρέδος, ποὺ ὡς τώρα μίλησε τόσο πολὺ, τὴ φορὰ αὐτὴ ἔμεινε ἀμίλητος. Ἀν ὁ κ. Κλώντ εἶχε τὴν ἰδέαν του, εἶχε καὶ ὁ Φρέδος τὴ δική του: ἐσκόπευε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ πορτοφόλι ἐκεῖνο γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του.

Σήκωσε τὸ κεφάλι καί, σηλώνοντας τὰ σταχτογάλανα μάτια του στὰ ζωηρὰ καὶ διαπεραστικὰ μάτια τοῦ ἀνακριτῆ, ἀπάντησε:

— Ὁχι, κύριε, δὲ θὰ σὰς τὸ πῶ.

Ὁ κ. Κλώντ καὶ ὁ γραμματέας του τινάχτηκαν, ἀκούγοντας τ' ἀνέλπιστ' αὐτὰ λόγια.

— Πὼς; ἔκαμε ὁ πρῶτος... Τί θὰ πῇ αὐτό;.. Ἀρνεῖσαι νὰ μοῦ πῇς ποῦ ἔκρυψες αὐτὰ τὰ χαρτιά;

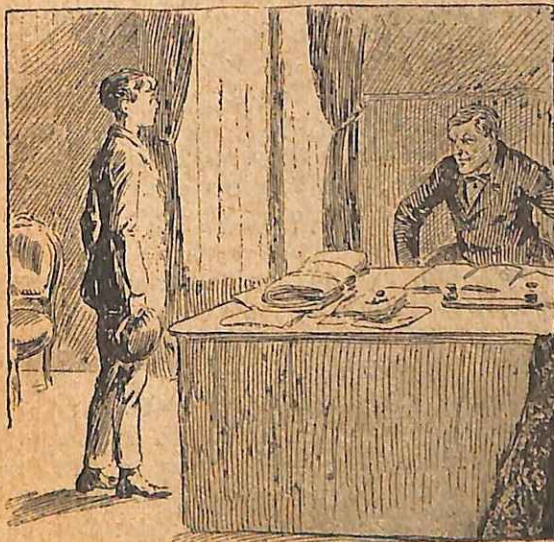
— Ναι!.. ἀπάντησε ὁ Φρέδος μ' ἄγρια σταθερότητα... Ὅχι σὰς τὸ πῶ, μὰ μ' ἓναν ὁρο.

Ἀκούγοντας τὴ λέξιν «ὁρος», ὁ ἀστυνομικὸς σηκώθηκε ἀπ᾽ ἅπανα θυμωμένος.

— Ὅρο! φώναξε... Ἐπὶ θὰ μοῦ βάλῃς τώρα ὁρους;.. Μὰ τὸ Θεό, εἶναι πολὺ καμικὸ!

Κι' ὁ θυμὸς τοῦ ἔξεσπασε σὲ γέλια. Ἡ ἀπαιτησις αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ποὺ ἤθελε νὰ ἐπιβάλῃ τὴ θέλησίν του στὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀσφαλείας, τοῦ φάνηκε πολὺ ἀστείαν καὶ θέλησε νὰ κάμῃ γοῦστο.

— Καλὰ, εἶπε ξαναπέρνοντας τὸ πονηρὸ ὄρος του, ἂς ἀκούσουμε... Ἡ Μεγαλειότης σας ἂς ἐδαρεστηθῇ νὰ μοῦ ἀνακινώσῃ τοὺς ὁρους τῆς, γιὰ νὰ

« — Ἐγὼ τὴν τιμὴν νὰ εὐρίσκωμαι ἐνώπιον τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως ;... » (Σελ. 350, στ. 5')

—Ίδω αν μπορώ εγώ να τους δεχθώ;
—Ζητώ την ελευθερία μου! είπε
ατάραχος ο Φρέδος.

—Ω! τίποτε απλούστερο! Έκαμε ειρωνικά ο κ. Κλώντ.

Μά το παιδί έξακολούθησε:
—Έκαμα ένα σφάλμα, είπα· το ξέρω: πήρα κρυφά την κασσετίνα απ' το γραφείο του ατοκράτορος... Μά θα εξαγοράσω το σφάλμα μου αυτό δίνοντας σας τα χαρτιά, που μ' αυτά θα μπορούσατε να σώσετε τη ζωή του αυτοκράτορος. Έτσι θα είμαστε ίσα-ίσα και δεν πρέπει να με κρατάτε φυλακισμένο.

Ο συλλογισμός αυτός, όσο κι αν φαινόταν παιδικός, είχε αρκετή δόση λογικής κι' ο κ. Κλώντ, που πρό παντός ήθελε να ποικίλη τα χαρτιά του άγγλου συνομήτη, σκέφθηκε λίγα λεπτά κι' ύστερα είπε:

—Παιδί μου, ώρισμένως έχεις αρκετό τουπέ κι' απ' τη στιγμή που σε γνώρισα, κατάλαβα τι λαμπρό στάδιο είχες έτοιμάσει στη συμμορία. Μά, να σου πω την αλήθεια μου, μ' άρεσουν οι τέτοιοι άνθρωποι. Μου προτείνεις μια συμφωνία; Τη δέχομαι!.. Θα σε απολύσω, μ' αμύδρυνση πώς θα μου φέρεις το πορτοφόλι;

—Σας τ' όρκίζομαι! απάντησε μ' επιστημότητα το παιδί.

—Αδριο το πρωί, στις έννιά, θάρθης στον Κεραμεικό, θα δώση στον φρουρό αυτή την κάρτα και θα σ' οδηγήσουν άμέσως στο γραφείο μου.

—Αδριο το πρωί, στις έννιά, θα σ' αφήσω το πορτοφόλι στον Κεραμεικό, απάντησε μ' εὐπειθεία ο Φρέδος.

—Σύμφωνοι! είπε ο αρχηγός της Ασφαλείας κι' έγραψε μια διαταγή. Έγτερα χτύπησε το κουδούνι.

Παρουσιάστην ένας στρατιώτης.

—Πάρε δώ! τοῦ είπε ο κ. Κλώντ δίνοντάς του το χαρτί... Πήγαινε το παιδί αυτό στις Φυλακές και δώσε στο Διευθυντή αυτή τη διαταγή· να το απολύσει άμέσως.

Ο Φρέδος δὲ μπορούσε να πιστέψει πώς τὰ είχε καταφέρει τόσο καλά.

—Ω! ευχαριστώ, κύριε, είπα με φωνή πνιγμένη από χαρά.

—Παρακαλώ, παιδί μου, απάντησε ο αστυνομικός. Αδριο, δίχως άλλο, στις έννιά το πρωί στον Κεραμεικό.

—Δίχως άλλο!

Μόλις το παιδί βγήκε απ' το γραφείο, ο αστυνόμος άνοιξε μια πόρτα που έβγαζε σ' ένα πλαγινό δωμάτιο και φώναξε:

—Λωράν! Ρουκέν!.. Τρέξτε εδώ! Σας θέλω!

—Αμέσως, αρχηγέ!

Και δυο παλλημαράδες έτρεξαν κοντά στον κ. Κλώντ.

Ο κ. Κλώντ τους ρώτησε:

—Είδατε αυτό το παιδί, που βγήκε τώρα από δώ μέσα;

—Το μικρό βασιλιά;

—Ναι... Σ' ένα τέταρτο ο Διευθυντής των φυλακών θα το απολύσει.

Οι δυο αστυνομικοί υπάλληλοι κατάλαξαν εὐθὺς τί τους ζητούσε ο αστυνόμος.

—Νά τον πάρουμε από πίσω;

—Και να μὴ τον χάσετε στιγμή κι' τὰ μάτια σας... Φαίνεται πώς ο μικρός αυτός θα μ' ας βοηθήσει να κάμωμ ένα καλό φάρμακ... Τὰ μάτια σας τέσσερα!

—Θα κάμουμε, τι μπορούμε, αρχηγέ!

Και, χωρίς άλλη κουβέντα, οι δυο αστυνομικοί πήραν τις μαγκούρες τους, έστριψαν τὰ μπουστάνια τους και βγήκαν βιαστικά απ' το γραφείο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Το γραμμά του Καρπονάρου

Ελευθερος! Ο Φρέδος ήταν έλεύθερος! Δεν μπορούσε να πιστέψει την ευτυχία του.

—Τι καλός άνθρωπος αυτός ο κ. Κλώντ! συλλογιζόταν χαρούμενος.

Έγτερα απ' τις τέσσερες ημέρες που πέρασε στη φυλακή, το παιδί απολάμβανε με ήδονη την τύχη του δρόμου. Χωρόταν μέσα στο πλήθος, κοίταζε τον ουρανό, τ' άμάξι, τους διαβάτες και περνούσε απ' τ' όνα πεζοδρόμιο στο άλλο, για να αισθάνεται πώς ήταν ελεύθερος κι' είχε το δικαίωμα να περπατήσει όπου θέλει, χωρίς ν' έχει στο πλάι του φρουρούς.

Αν ο Φρέδος δεν ήταν παιδί, αλλά είχε γνωρίσει καλύτερα τη ζωή, θα ήταν λιγότερο χαρούμενος. Θα μάντευε πώς ή απόλυση αυτή ή τόσο εύκολη έκρυβε κάποια μηχανορραφία του αστυνόμου.

Μά ο Φρέδος έκρινε τὰ πράγματα με την άφελεια και τον ένθουσιασμό της νεότητος. Έπίστευε πώς είχε έξοφρηση για πάντα με τη δικαιοσύνη. Κι' εδάδιζε σφουρίζοντας χωρίς να υποψιάζεται πώς δυο λαγωνικά, σάν τον Λωράν και τον Ρουκέν, δεν τον έχασαν στιγμή απ' τὰ μάτια τους.

Πού πήγαινε άραγε ο Φρέδος; Εύκολα μαντεύεται. Θά ήταν πολύ άστοργος, αν δεν χρησιμοποιούσε τις πρώτες στιγμές της ελευθερίας του, για να τρέξει να παρηγορήσει τη μητέρα του, τη φτωχή του μητέρα, που ή θλίψη της τον έκαμε τόσο να υποφέρει ύστερ απ' τη φοβερή εκείνη συνάντηση ανάμεσ' απ' τὰ κάγγελα της φυλακής.

—Πόσο θα ευχαριστηθώ όταν ιδώ πώς δεν της είπα φέμματα! συλλογιζόταν.

Σε μισήν ώρα, πέρασε το διάστημα που χώριζε την πλατεία Αγίου Μιχαήλ απ' την οδό Μουφτάρ κι' οι

αστυνομικοί, που παρακολουθούσαν το παιδί, λαχάνιαζαν τρέχοντας από πίσω του!

—Λωράν, ξεψύχησα! έλεγε ο Ρουκέν... Αυτό τρέχει σ' αφαίρα!.. Πού διάβυλε πάει;

—Που άλλου... Στο «λημέρι»!..

Μά, αντίθετα απ' ό,τι περίμεναν οι αστυνομικοί, το παιδί πέρασε απ' την «Αφθονία» χωρίς να μπει μέσα και βγήκε, τρέχοντας όσο μπορούσε, στην οδό Κοντρεσάρπ. Έσπρωξε την πόρτα, που δεν ήταν κλεισμένη και, με την πρώτη ματιά που έρριξε μέσα στο δωμάτιο, έμεινε καρφωμένος στο πάτωμα απ' τη λύπη και το φόβο του.

Η κυρά-Δουρμπάν ήταν στο κρεβάτι και το πρόσωπό της ήταν χλωμό σάν τὸ κερί. Μία πονετική γειτόνισσα καθόταν στο πλάι της.

—Μητέρα! φώναξε το παιδί, χωρίς να μπορεί να πη άλλη λέξη.

Σ' αυτή τη λέξη, σ' αυτή τη φωνή, ή άρρωστη αναστηκώθηκε σ' α να την έσπρωξε έλατήριο κι' έπλωσε τὰ χέρια της προς το παιδί της.

—Σό! σό! έλεγε με φωνή οδυρμένη απ' τη συγκίνηση και τη χαρά... Σό'σαι, Φρέδο μου;

Το παιδί έπεσε στην άγκαλιά της μητέρας του και της έλεγε, ένῳ τη φιλούσε:

—Βλέπεις, μητέρα-μου;.. Σουχα πει την αλήθεια!.. Μ' άφησαν έλεύθερο... Δεν ήμουν έννοχος!

Τὰ λόγι' αυτά έφεραν άμεσο αποτέλεσμα. Τὰ χλωμά μάγουλα της άρρωστης κοκκίνισαν λιγάκι και φαινόταν σ' α' αναζούσε.

Όστε ο γιός της δεν ήταν κλέφτης, δεν ήταν παλιόπαιδο! Όστε μπορούσε κι' αυτή να ζήσει άκόμη...

Η γειτόνισσα έβλεπε μ' έκπληξη τη συγκινητική αυτή σκηνή. Λίγες στιγμές πριν, πίστευε πώς ή δυστυχισμένη γυναίκα δεν θα έβγαζε την ημέρα και τώρα, που ήρθε ο γιός της, την έβλεπε να μιλή, να γελά, να κουνιέται πάνω στο κρεβάτι της και να ζητά άκόμα και να σηκωθεί, για να έτοιμάσει το φαί του Φρέδου της.

—Έγινα καλά, καλή μου κυρά-Πέτρα, έλεγε μ' ένα χαρούμενο χαμόγελο ή κατήνηνη μητέρα... Σ' έχαριστώ για τους κόπους σου· τώρα όμως που έχω το γιό μου, τώρα που μου τον ξανάδωσαν και δε θα μου τον ξαναπάρουν πιά, δεν έχω κανέναν ανάγκη. Έ, Φρέδο μου, δεν είν' αλήθεια πώς θα μείνης για πάντα μαζί μου;

—Ναι, μητέρα, δε θα σ' αφήσω ποτέ πιά. Τώρα όμως πρέπει να τελειώσω μια σπουδαία υπόθεση, που θα σου διηγηθώ αργότερα. Μ' άφησαν έλεύθερο μ' έναν όρο: να πάω να δώσω στον κ. Κλώντ ένα πορτοφόλι με πολύτιμα

χορτιά και πρέπει τώρα να πάω να βρω αυτό το πορτοφόλι.

Το πρόσωπο της κυρά-Δουρμπάν σκυθρώπασε και πάλι. Η χαρά της έπεσε με μιάς. Φανταζόταν πώς ο γιός της πήγαινε σ' α καινούργιους κινδύνους. Της φαινόταν πώς αν έφευγε τώρα, δε θα τον ξανάβλεπε ποτέ πιά.

—Καλά λοιπόν, είπα, έρχομαι μαζί σου... Θα πάμε μαζί να βρούμε αυτά τὰ χαρτιά. Θα τὰ π' ας στον κ. Κλώντ, που μου λές, και θα ήσυχάσουμε επί τέλους.

Μά ή δύστυχη γυναίκα είχε περισσότερη θέληση παρά δύναμη. Οι καινούργιες συγκινήσεις την είχαν καταβάλει και ξανάπεσε στο κρεβάτι της αποκατωμένη, ψιθυρίζοντας:

—Δεν μπορώ!.. Δεν μπορώ!..

Ο Φρέδος κι' ή γειτόνισσα έτρεξαν κοντά της και σε λίγα λεπτά τη συνέφεραν. Έπιασε τότε το χέρι του παιδιού της και τοῦ είπα γλυκά:

—Φρέδο μου!.. Δεν ήξερα τί έλεγες! Μή προσέχης τί λέω. Βλέπω πώς δεν έχω πια δυνάμεις. Δεν θέλω να σ' έμποδίσω να κάμης το χρέος σου. Έποσέθηκες στον αστυνόμο να π' ας αυτά τὰ χαρτιά;

—Ναι, μητέρα, απάντησε το παιδί... Το όρκισθηκα μάλιστα και μ' άφησαν έλεύθερο με τον όρο να τους πάω το πορτοφόλι.

Τότε δε χωρεί διαταγμός, είπα ή χήρα. Απὸ δὴ και πέρα, παιδί μου, ή μόνη σου φροντίδα πρέπει να είναι ή τήρηση του όρκου σου κι' ή εκπλήρωση του καθήκοντός σου. Πήγαινε γρήγορα να κάμης ό,τι πρέπει. Θα γυμώ υπομονή να σε περιμένω. Θα γυρίσης όμως γρήγορα και δε θα π' ας πάλι μ' αυτούς τους κκούργους, που λίγο έλειψε να σε καταστρέφουν, όπως κατέστρεψαν τον κακομοίρη τον πατέρα σου!

(Έπεται συνέχεια) KIMON ALKIDHS

ΤΟ ΦΑΙ ΤΩΝ ΓΕΩΡΓΩΝ

(του Lamartine)

Την ώρα που ή ολόθερμη μεσημερία σιμώνει, στο φρέσκο χῶμα άφίνουνε καθέννας τὰ τσάπιά του. Αυτά τὰ βώδια απ' το ζυγό, που απ' τη δουλειά πυρώνει, π' αν να πλαγιάσουν στα πυκνά φυλλώματα από κάτω.

Πατέρας μάννα και παιδιά, στη χλόη καθισμένοι, κάτω απ' τις σκιές που απλώνουνε τὰ δέντρα τὰ μεγάλα, μοιράζουν, από την πολλή δουλειά τους κουρασμένοι, τ' αδιά, τὰ φρούτα, το ψωμί και το παχύ το γάλα.

MIX. A. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΑΡΧΑΙΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΑΘΩΣ είδατε στην Άλληλογραφία του περασμένου φύλλου, έσκόπευα να σας γράψω για την καινούργια αυτήν «Ιστορία της Αρχαίας Έλληνικής Λογοτεχνίας» του Gilbert Murray, όταν έλαβα γράμμα από μια φίλη μας, που με παρακαλούσε ίσα-ίσα να της συστήσω ένα τέτοιο βιβλίο, «για να μάθω κάτι παραπάνω από τὰ μισά που μαθαίνουν τὰ παιδιά στο σχολείο».

Τὸ γράμμα αυτό με κάνει τώρα να σπεύσω. Γιατί όπως ή φίλη μας, και πολλά άλλα παιδιά, στοχάζομαι, θα αισθάνονται τον ίδιο πόθο να μάθουν και θα έχουν την ίδια ανάγκη ενός καλού βιβλίου που να μιλά για τους αρχαίους λογοτέχνες. Και να το! Στη γλώσσα μας δεν υπάρχει καλύτερο. Έτσι μάλιστα όπως τὸ έξελληνίσει ο καθηγητής του Πανεπιστημίου κ. Σίμος Μενάρδος, σε μια γλαφυρή κι' ωραία ακαδημαϊκή καθαρεύουσα, —πολύ διαφορετική από εκείνη που γράφουν συνήθως οι σοφοί μας, γιατί ο κ. Μενάρδος, είναι και λογοτέχνης, —είναι αληθινή απόλαυση για κάθε μορφωμένο και φιλομαθή αναγνώστη.

Λοιπόν, όποιος θέλει να μάθω καλά τι ήταν ο Όμηρος, ο Ησίοδος, ο Πίνδαρος, ή Σαπφώ, ο Σοφοκλής, ο Αισχύλος, ο Εὐριπίδης, ο Αριστοφάνης, ο Πρόδοτος, ο Θουκυδίδης, ο Πλάτων, ο Δημοσθένης και καθέτης, —τι έκαμαν, τι έγραψαν, τι άξία και σημασία έχουν τὰ έργα τους και γιατί έχουν αυτή την άξία και τη σημασία, —δεν έχει παρά να μελετήσει την «Ιστορία της Αρχαίας Έλληνικής Λογοτεχνίας» του Murray. Έννοείται ότι δεν είναι για μικρά παιδιά! Ένας καλός μαθητής όμως ή μια καλή μαθήτρια του Γυμνασίου, από την Γ' τάξη κι' άπάνω, εξαιρέτα μπορεί να τη διαβάσει και να την καταλάβει και να μάθει, όχι πια «κάτι παραπάνω από τὰ μισά του σχολείου», αλλά τ' ας, όσα θάταν ίσως άρκετά να έξέρη κι' ένας τελειόφοιτος της Φιλολογίας.

Τουλάχιστον από τον Όμηρο ως τον Δημοσθένη. Γιατί από και και πέρα, ο Άγγλος ιστορικός είναι πολύ συντομώτερος. Και έξερτε γιατί; Γιατί ο θάνατος του Δημοσθένη (322 π. Χ.) άποτελεί ένα όριο. Η Αρχαία Έλληνική Λογοτεχνία παύει πια να έχη τη μεγάλη της αϊγλή. Έρχονται οι προ-

λαϊκοί και οι ρωμαϊκοί χρόνοι, που δεν παράγουν άριστουργήματα σάν τις τραγωδίες του Σοφοκλή και σάν τους διαλόγους του Πλάτωνα. Όχι βέβαια πώς δεν έχει την άξία της κι' ή κατοπινή αυτή Λογοτεχνία ή πώς είναι για πέταμα λογοτέχνες σάν τον Μένανδρο, τον Πλούταρχο, το Μουσαίο, τον Λουκιανό και το Λόγγο. Δεν είναι όμως σάν την άλλη, την αρχαιότερη. Κι' άκούστε τι λέγει ο ίδιος ο συγγραφέας:

«Πρό του θανάτου του Δημοσθένους, ή Έλληνική Λογοτεχνία έπήρξεν απολύτως μοναδική· μετ' αυτόν είναι άπλως πρώτη τάξεως λογοτεχνία, όπως ή λατινική, ή γαλλική ή ή ιταλική. Βεβαίως αδύνατον είναι να χαράξει κανείς γραμμήν χωρίζουσαν την δημιουργίαν από της απλής εφαρμογής· αλλά κατά την κοινήν των λέξεων τούτων σημασίαν, πρό του θανάτου του Δημοσθένους, οι Έλληνες ποιηταί, λογογράφοι, φιλόσοφοι και ρήτορες αληθώς έδημιούργουν, δηλαδή παρήγον πράγματα των οποίων οδδαμού εδρίσκοντο πρότυπα· κατόπιν δε άπλως έφ' έρμοζον και έτελειοποιούν, παράγοντες πράγματα παρόμοια προς άλλα υπάρχοντα προτού».

Γι' αυτό ή κατοπινή αρχαία Λογοτεχνία δεν έχει όλη την άξία της αρχαιότερης, της μοναδικής. Κι' ούτε μπορούσε να είναι αλλοίως, αφού κι' αί Αθηναί δεν ήταν πια «αί Αθηναί του Περικλέους» κι' όλη ή Έλλάς είχε όποιαχούνη στη Ρώμη. Η Λογοτεχνία, βλέπετε, άκμάζει στην πολιτική άκμή των Έθνών και παρακμάζει στην παρακμή τους. Άκούστε πάλι τί λέει ο συγγραφέας στον επίλογο της Ιστορίας του:

«Τὸ πνεῦμα της Ελλάδος άπέθανεν εν τέλει εκ της μακράς εκείνης άπεθαρρύνσεως, ή όποία παραλύει την δυνάμιν των Έθνών όπως τὸ βραδύ δηλητήριο... Οι δετελευταίοι μεγάλοι έθνικοί, ο Πλωτίνος, ο Λόγγος και ο Ίουλιανός, όμολογοῦσιν αυτοί οι ίδιοι την ήτταν των και ζητοῦσι τρόπον τινα σ' αγγνώμην, ότι (ως ποιηταί) δεν δημιουργοῦσι νέαν μελωδίαν, (δὲν γράφουν δηλαδή πρωτότυπα πράγματα), αλλά περιορίζονται εις άπηχρήσεις (μιμηταί) των παλαιών δυνάων προς την Αλήθειαν, τὸ Κάλλος, την Έλευθερίαν και την Δικαιοσύνην, —των δυνάων δι' ών ή Έλλάς είχαν άφυπνίσει τον κόσμο, οτε ο ήλιος άνέτελλεν απ' αυτήν και ήσαν ισχυρά άκόμη τὰ πτερά της».

Εδώ ο μεταφραστής του Άγγλου, σάν Έλληνας, όποσημειώνει: «Αυτά πιθανόν νάληθούσιν περί της κυρίως Έλλάδος, την όποιαν είχε διαφείρει ή ρωμαϊκή δουλεία. Αλλ' ή άσιατική Έλλάς άνεγεννήθη διὰ του Χριστιανι-

σμοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου, διὰ τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου, ἐπέβαλεν εἰς τὸν κόσμον τὰ δόγματά της. Οἱ (Ἕλληνες) Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὁπῆρξαν ἀληθινοὶ Τιτᾶνες μετ' ὀλίγον δὲ τὸν (αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου) Ἰουστινιανὸν περ' ἐστοίχισαν Ἕλληνας νομικοί, ιστορικοί, ποιηταί, μηχανικοί, ἀρχιτέκτονες, ὅχι κατώτεροι τῶν ἀρχαίων.

Κι' ἀλήθεια, στὴν ἀκμὴ τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους ξαναβρίσκουμε μὴν ἀκμὴ κινουμένης Λογοτεχνίας καὶ Τέχνης, τῆς χριστιανικῆς. Ἐπειτα πάλι κινουμένη δουλεία, ἡ χειρότερη ἀπ' ὅλες. Μὰ ὅπως τὸ «πνεῦμα τῆς Ἑλλάδος» δὲν ἀπέθανε ὅστερ' ἀπὸ τῆς ρωμαϊκῆς, ἔτσι δὲν ἀπέθανε κι' ὅστερ' ἀπὸ τὴν τουρκικὴν δουλεία. Ἦλθε ἡ Ἐλευθερία, τὸ νέο Ἑλληνικὸ Κράτος ἰδρύθηκε καὶ μαζί του ἄρχισε νὰ δημιουργηθῇ μιὰ νέα Λογοτεχνία, ἡ σημερινή. Μπορεῖ νὰ μὴ εἶναι ἀκόμα «πρώτης τάξεως Λογοτεχνία», πλησιάζει ὅμως νὰ γίνῃ. Καὶ θάκημασάν τὴν Βυζαντινὴ, καὶ περισσότερο, ὅταν καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος θὰ φθάσῃ μιὰ μέρα στὴν ἀκμὴ του. Ναί! τὰ «περὰ» μας θὰ ξαναγίνουσιν «ἰσχυρά». «Τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλλάδος» δὲν πεθαίνει...

Σὰς ἀσπάξομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ ΑΥΓΟΥΣΤΑ ΛΑΤΟΥΧΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕ'. (Συνέχεια)

—Καταλαβαίνω, Δουμπούκ, τοῦ εἶπε μὲ τόνο γλυκὸ καὶ καταπειστικό, ἔχεις διαταγή. Στὴν ἀπεργία ὅλοι ἐκτελοῦν διαταγές. Καὶ σὺ, μὰ κι' ἐγὼ θὰ ὑπακούσω. Δὲν θέλετε νὰ μείνω ἀπόψε στὸ σπῖτι τῶν Μπεκκάρ. Δὲν θὰ μείνω. Θέλετε νὰ μῶ μόνον καὶ νὰ βγῶ ἀμέσως, γιὰ νὰ ἰδῶ τὴν ἄρρωστη μου φίλη; Σύμφωνη κι' ἐγώ. Θὰ κάμω, ὅτι θελήσετε. Λοιπὸν ἐσὺ θὰ μοῦ μισανοίξης τὴν πόρτα. Ἐγὼ θὰ χωθῶ μέσα μὲ τρόπο. Βλέπετε ἐκεῖνο τὸ φωτισμένο παράθυρο; Ἐκεῖ μὲ περιμένει. Θὰ τὴν φιλήσω καὶ θὰ βγῶ. Ἔτσι καὶ σὺ θὰ εἶσαι ἐν τάξει μὲ τοὺς συντρόφους καὶ θὰ ἐσπληρώσης καὶ τὸ χρέος σου στὸ γιατρό σου.

—Ἐξοχα! εἶπε γελώντας ὁ Δουμπούκ.

—Λοιπὸν, τὸ παίρνω τὸ κλειδί. Ποῦ τὸ ἔχεις; Μὴ κινῆς τὸ χέρι σου, τὸ βρίσκω ἐγώ.

Ὁ Δουμπούκ εἶχε χάσῃ τὸ μεγάλο κλειδί, ποῦ εἶχαν κλέψῃ μὲ τὴ βοήθεια τῆς Ζουστίν, στὴν δερμάτινη ζώνη του. Μὲ μιὰ κίνηση τὸ ἔρπασε ἡ Διονυσία καὶ τὸ ἔβαλε στὴν κλειδωνιά.

—Ὁρμισθῆτε πῶς θὰ μπῆτε μόνον καὶ θὰ βγῆτε! τῆς φειδούριζε ὁ ἐργάτης.

—Θὰ γυρίσω ἀμέσως, εἶπε ἡ Διονυσία βιαστικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕ'.

Ἑνοχλητικὴ ἐπισκέπτρια

Ἡ Διονυσία τρέχει τώρα μέσα στὸν κήπο. Τὰ χοντρά παπούτσια της κάνουν θόρυβο ἐπάνω στὸν ἄμμο, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ τὸν πνίξῃ. Εἶναι ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τὸ σπῖτι καὶ πολὺ κοντὰ στὸν Δουμπούκ.

Σὲ λίγαν θὰ βγάλῃ τὰ παπούτσια της, θὰ τὰ πιάσῃ μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι, γιὰ νὰ μὴ χτυποῦν μὲ τὸ κατσαρολάκι της ποῦ κρατᾷ μὲ τὸ δεξι, καὶ θὰ πᾶν ἴσια στὸν φεγγίτη τοῦ ὑπογείου νὰ ἰδῇ τί γίνεται ἐκεῖ μέσα.

Περνώντας ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ σπῖτι, ρίχνει μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ἰσογείου.

Εἶναι στὸ σαλόνι ὅλοι, καὶ περιμένουν νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ τραπέζι. Ἰσαῖσα τὴν ἴδια ὥρα, ἕνας ὑπηρετῆς ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας καὶ

«Εἶναι φῶς ἐκεῖ μέσα...» (Σελ. 364 στ. β')

εἰδοποιῆσε πῶς «τὸ τραπέζι εἶναι ἑτοιμο».

Ἡ Διονυσία ἀνατρίχιασε. Τὰ λόγια αὐτὰ ποῦ δὲν ἄκουσε, μὰ ποῦ κατάλαβε, τὴν ἐπάγσαν, σὺν νὰ εἶχε ἀκούσει μιὰ ἀπόφαση θανατικῆς καταδίκης.

Γρήγορα γυρίζει στὸ σκοτάδι τοῦ κήπου προχωρώντας κατὰ τὸ φεγγίτη τοῦ ὑπογείου. Τί νόχτα! Τί ὕγρασία καὶ τί κρύο ποῦ τὴν κυριεύει ὀλόκληρη! Ἀνεβαίνει ἀπὸ τὰ πόδια της τὰ βρεγμένα ἀπὸ τὸ χῶμα, προχωρεῖ στὸ στήθος της, τὴν διαπερνᾷ ὀλόκληρη. Μήπως ὅμως κρυώνει κι' ἀπὸ φόβο; Ναί! ἡ Διονυσία τρέμει γιὰ ὅτι ξέρει καὶ δὲν ξέρει. Καὶ πρέπει νὰ τὰ μάθῃ ὅλα, ὅλα!

Νὰ ὁ φεγγίτης τοῦ ὑπογείου. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς εἶναι φῶς ἐκεῖ μέσα. Κανεὶς ὅμως δὲν φαίνεται. Οὐτε μπορεῖ νὰ βῇ ἀπ' ἐξῶ.

—Ἡ Ζουστίν εἶναι ἀραγε στὴν κουζίνα; βεβαιωθῶ, σκέπτεται ἡ Διονυσία.

Καὶ ἀνεβαίνει τὰ δυὸ σκαλιὰ τῆς τραπεζαρίας γιὰ νὰ ἰδῇ μέσα στὴν κουζίνα.

Ἐκεῖ εἶναι καὶ ἡ Ζουστίν καὶ ἡ μαγειρίσσα. Τὸ φῶς λοιπὸν εἶναι ἐπιτηδες ἀναμμένο στὸ ὑπόγειο. Ἡ Ζουστίν ἔχει χωρὶς ἄλλο τὸ κλειδί καὶ σὲ λίγαν, ὅταν κύριοι καὶ ὑπηρετὲς θὰ εἶναι ὅλοι μαζεμένοι ἀπὸ πάνω, στὴν τραπεζαρία καὶ τὴν κουζίνα, αὐτὴ θὰ χωθῇ μὲ τρόπο στὸ ὑπόγειο, θανάψῃ τὰ φυτίλια καὶ θὰ φύγῃ.

Μὲ τὰ νεύρα ποῦ ἔχει, ἡ Διονυσία φαντάζεται πῶς θὰ τῆς ἦταν γλυκὸ νὰ τὴν πιάσῃ στὸ πέρασμα καὶ νὰ τὴν στραγγαλίσῃ. Φτωχὴ Διονυσία! Ἀδύνατη καὶ λεπτὴ ὅπως εἶναι, ἡ Ζουστίν θὰ τὴν ἔκανε μιὰ μπουκιὰ! Ἐπειτα πιθανὸν νὰ ἔχῃ βοηθοὺς μέσα στὸ ὑπόγειο.

Ἐνα μονάχα τῆς ἔμενε λοιπὸν: Νὰ εἰδοποιήσῃ. Πῶς νὰ τὸ κάμῃ ὅμως χωρὶς νὰ τὴν προσέξουν; Γιατὶ ἡ Ζουστίν θὰ εἶχε τὰ μάτια της τέσσερα.

«Ἐσὼρ τί θὰ κάμω, σκέφθηκε, γιὰ νὰ μὴν καταλάβῃ κανεὶς τίποτα. Θὰ μῶ μέσα στὴν τραπεζαρία, ὅπου θὰ εἶναι μαζεμένοι ὅλοι τους. Σὺν ἄλλοτε θὰ καθίσω πλάγι στὴν Ζερμαίν, καὶ ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ τῆς μιλήσω χωρὶς, κανεὶς νὰ νοιώσῃ τίποτα».

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἡ Διονυσία ἔφτασε στὴν πόρτα ποῦ ὀδηγεῖ κατ' εὐθείαν στὴν τραπεζαρία. Τότε μόνον πρόσεξε πῶς δὲ φοροῦσε τὰ παπούτσια της. Κάθισε λοιπὸν καταγής, ποδήθηκε καὶ γοργὴ σηκώθηκε νὰ μπῇ μέσα.

**

Μιὰ στιγμή ὅμως δειλίασε. Σταμάτησε. Εἶχε μπῇ μὲ τόση φόρα, καὶ νὰ μὲ μιὰς ἔμεινε σὺν ξερῇ. Οἱ χαρμόσυνοι φωνές, τὰ πολλὰ φῶτα, οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι, ἡ ζέση ποῦ ἦταν ἐκεῖ μέσα, ὅλα τέλος πάντων τῆς ἔφεραν μιὰ ξαφνικὴ ζάλη. Δὲν ξέρει πιά ποῦ βρίσκεται.

Καὶ ὅμως ξέρει... «Ἦρθε... ἔτσι, ξαφνικά, γιὰτὶ εἶχε τόσο καιρὸ... καὶ βιάζονταν νὰ τοὺς ξαναἰδῇ... νὰ φιλήσῃ τὴν Ζερμαίν».

Κι' ἐνῶ ἡ Διονυσία μὲ ἀργὰ βήματα προχωρεῖ πρὸς τὴ φίλη της, ὅλοι τὴν κοιτάζουν σαστισμένοι...

Καθαρίστρα ποῦ φθάνει ἔτσι ξαφνικά στὸ σπῖτι τους! Ἡ Διονυσία εἶναι; καὶ πῶς εἶχε τὸ θάρρος νάρθῃ ἔτσι μουντζουρωμένη, βρώμικη; ποῦ θὰ καθίσῃ ἀρα γε; Ἀ! νὰ, πηγαίνει κοντὰ στὴν Ζερμαίν.

ὦ! ἂν ἡ Διονυσία ἐξακολουθῇ νὰ προχωρῇ κατακόκκινη, εἶναι γιὰτὶ τὸ

θάρρος της εἶναι μεγαλύτερο κι' ἀπὸ τὴν ντροπὴ της. Γιατὶ ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα δὲν εἶχε καθόλου σκεφθῇ πῶς εἶναι ντυμένη μὲ μουντζουρωμένο κοστούμι καθαρίστρας, πῶς τὸ πρόσωπό της εἶναι κατὰμυρο ἀπὸ τὸ κάρβουνο. Ὅχι, δὲν εἶχε καθόλου σκεφθῇ τὸν ἐκπτό της. Μιὰ ἰδέα μόνον τὴν ἐκυρίευε: νὰ τοὺς σώσῃ. Γι' αὐτὸ ἦρθε ἔτσι, ὅπως ἦταν, κι' ὅσο γρηγορώτερα μποροῦσε.

Καὶ τώρα δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ, νὰ ζητήσῃ συγχώρηση ἢ νὰ τὸ σκάσῃ.

—Ζερμαίν, εἶπε ἡ κυρία Μπεκκάρ, κάμε τόπο ἀνάμυσά σου καὶ στὴν Ἐλισσάβετ νὰ καθῇσῃ ἡ Διονυσία.

Ἡ Διονυσία προχωροῦσε δειλά. Καὶ ὁ καθέννας, στενοχωρημένος, ἐκοίταξε τὸν ἄλλο στὸ πρόσωπο. Μ' ὅλη τὴν παραγγελία τῆς μητέρας της, ἡ Ζερμαίν δὲ πολυδιαζότανε νὰ κάμῃ τόπο στὴν Διονυσία. Μὰ οὔτε κι' ἡ Διονυσία νὰ καθῇσῃ. Προχώρησε ὅμως μ' ἕνα ξαφνικὸ κίνημα, σὺν ἀπὸ κάποια ἀνώτερη δύναμη, καὶ ἔφτασε πλάγι στὴν ὁμογάλακτῃ της ἀδελφῇ. Καμμιὰ ὅμως ἀπὸ τίς δυὸ δὲν ἔδινε τὸ χέρι στὴν ἄλλη καὶ ὁ Μπεκκάρ εἶπε λίγο αὐστηρά:

—Πήγαινε λοιπὸν νὰ πλύνῃς τὰ χέρια σου! Ἡ Διονυσία ἔσκυψε τὸ κεφάλι, κοίταξε τὰ κακόμοιρα τὰ χέρια της τὰ παγωμένα καὶ ἀνατρίχιασε. Ὁ κ. Μπεκκάρ εἶχε δίκιο... Ἐτρεξε διασπνικά στὴν κουζίνα νὰ τὰ πλύνῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΖ'.

Ἡ Διονυσία ἐνεργεῖ

Τὸ πρῶτο πρόσωπο ποῦ ἀντίκρουσε ἡ Διονυσία μπαίνοντας στὴν κουζίνα, ἦταν τῆς Ζουστίν.

—Θέλω νὰ πλύνω τὰ χέρια μου, εἶπε.

Ἡ Διονυσία δὲν ἤξερε καλὰ-καλὰ τὰ κατατόπια τῆς κουζίνας. Δὲν πατοῦσε ποτέ. Ὅταν ἦταν ἀνάγκη, ἀνέβαινε στὴν ἀμάρα τῆς Ζερμαίν ὅπου ἔκαμνε κάθε τουαλέττα της.

Ἀντὶ νὰ τῆς ἀποκριθῶν, ἡ Ζουστίν καὶ ἡ μαγειρίσσα ἔβαλαν τὰ γέλια. Τὶ ἀστεῖα ποῦ τοὺς φαίνονταν, νὰ βγαίνει ἔτσι ντυμένη καθαρίστρα ἀπὸ τὴν τραπεζαρία τῶν κυρίων!

Ἡ Διονυσία ὅμως δὲν εἶχε καμμιὰ ὀρεξὴ οὔτε νὰ γελάσῃ οὔτε νὰ θυμώσῃ. Ἐτρεξε νὰ πλυθῇ βιαστικά, ἐνῶ πίσω της ἡ Ζουστίν μουρμούριζε πῶς «ἔχανε τὸν καιρὸ της νὰ καθαρῇ γιὰ νὰ τὰ μαυρίζουν οἱ ἄλλοι». Καμώθηκε ὅμως πῶς δὲν ἄκουσε τίποτα. Κι' ἀφοῦ πλύθηκε, ὅχι μὲ πολὺ βία, γιὰ νὰ μὴν καταλάβῃ τίποτα ἡ ἀπαίσια αὐτὴ ὑπηρετρία, πήρε τὸ δρόμο τῆς τραπεζαρίας.

Πίσω της ἡ ὑπηρεσία τὴν κορόιδευε. Πόσο λίγο τὰ λογάριζε ὅμως ὁ αὐθάρρος της εἶναι μεγαλύτερο κι' ἀπὸ τὴν ντροπὴ της.

Πόσο λίγο τὰ λογάριζε ὅμως ὁ αὐθάρρος της εἶναι μεγαλύτερο κι' ἀπὸ τὴν ντροπὴ της.

τὰ στὴν τραγικὴ αὐτὴ στιγμή! Ἐνοιώθε βέβαια καλὰ πῶς ὅλα της, τὸ ντύσιμό της, ὁ τρόπος της, ἡ παρουσία της ἀκόμη ἦσαν ἀταίριαστα· ἀλλὰ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ χάνῃ καὶ προσπαθοῦσε πάντα νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ μυαλό της τὴν ἰδέα πῶς φαίνονταν γελοία. Γιατὶ ἔπρεπε νὰ νικήσῃ, νὰ τοὺς σώσῃ!

Τὸ πόσο τοὺς ἐνοχλοῦσε τὸ κατάλαβε περισσότερο ὅταν ἀνοίξε ξανά τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας. Ὅλα τὰ βλέμματα ἦσαν γυρισμένα ἐπὶ τῆς καὶ τὰ πιδ ἔχθρικά της ἦσαν καὶ τὰ περισσότερα στενοχωρημένα, γιὰτὶ ἡ Διονυσία εἶχε πλύνει μόνον τὰ χέρια της.

Τὸ πρόσωπό της τὸ εἶχε σκουπίσει μόνον βιαστικά μ' ἕνα πανί ποῦ ἄφησε ἐπάνω του γραμμὲς καρδουνοῦ. Ντροπιασμένη, ἐλεεινὴ, προχωροῦσε, ἐνῶ ἤξερε σὲ τί κατὰστασὴ βρισκότανε.

—«Λίγο ἀκόμη, συλλογιζόταν. μιὰ προσπάθεια ἀκόμη καὶ θὰ νικήσω».

Ὁ πρῶτος λόγος ποῦ ἄκουσε ἡ Διονυσία ὅταν ξαναμπῆκε στὴν φωτισμένη σάλα, ἦταν:

«Ἐχει κάθε ἀναίδεια!»

Σήκωσε τὰ μάτια καὶ εἶδε τὴν Ἐλισσάβετ. «Ἐγὼ τὸ εἶπα πῶς θὰ ξαναρχότανε», μουρμούρισε πάλι μὲς στὰ δόντια της αὐτῇ.

Ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Μπεκκάρ νόμιζαν πῶς ὅστερα ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ ποῦ τῆς ἔκαναν, ἡ Διονυσία θὰ ἔφευγε πιά. Κι' αὐτὸ ἐννοοῦσε ἡ Ἐλισσάβετ μὲ τὸ φειδούριμά της.

—Δὲν ἀναγνωρίζω πιά τὴν Διονυσία! εἶχε πῇ ἡ κ. Μπεκκάρ, ὅταν βγήκε νὰ πλυθῇ.

—Ἀκατανόητο, ἐπρόσθεσε καὶ ὁ κ. Μπεκκάρ, ποῦ ὅλες αὐτὲς οἱ ιστορίες τῆς ἀπεργίας τὸν ἔκαναν νευρικό καὶ πιδ αὐστηρὸ ἀπὸ πρὶν. Σὲ τόσο λίγο καιρὸ νὰ γίνῃ ἔτσι αὐθάδης!

—Μάλλον γκάφα θὰ εἶναι, εἶπε ἡ κυρία Μπεκκάρ, παρὰ αὐθάδεια.

—Ἡ Διονυσία δὲν ἦταν καθόλου αὐθάδης πρὶν, εἶπε μὲ λύπη καὶ ἡ Ζερμαίν. Ἀφοῦ ἔπρεπε νὰ τὴν παρακαλοῦμε γιὰ νάρχεται ἐδῶ ὅταν εἶχαμε κόσμο.

—Τότε θάλλαξεν; εἶπε ἡ Ἐλισσάβετ. Ἐγὼ ὅμως πάντα τὴν γνώρισα...

—Τὴν γνώρισες, ἐσὺ; τὴν ἔκοψε ξερὰ ὁ Μωρίς, ποῦ δὲν εἶχε βγάλει λέξη ὡς τώρα· ἐγνώρισες ἐσὺ τὴν Διονυσία; Ἐλα δά!

Κι' ἐσήκωσε τοὺς ὤμους μ' ἕνα ὄψος τόσο περιφρονητικὸ γιὰ τὴν ἐξαδέλφη του, ποῦ οἱ γονεῖς του ἔκαμαν πῶς δὲν τὸν εἶδαν. Τότε ἡ Ἐλισσάβετ γιὰ ἐκδίκηση εἶπε:

«Ἐχει κάθε ἀναίδεια!»...

Ναί, ἡ Διονυσία θὰ εἶχε κάθε ἀναίδεια, κάθε θάρρος μᾶλλον, ὡς τὸ τέλος. Ἐπρεπε...

Ἡ θέση της βρέθηκε ἐνδύχωρη ἀνάμεσα στὴν Ζερμαίν καὶ τὴν Ἐλισσάβετ, γιὰτὶ αὐτῇ, φουρλισμένη καὶ ἀηδισμένη, μαζεύθηκε ὅσο μποροῦσε.

Ἡ ὁμιλία ξαναρχίσε πάλι. Ὅλοι μιλοῦσαν γιὰ τὸ ἕνα καὶ γιὰ τὸ ἄλλο, χωρὶς νὰ τοὺς ἔρχεται νὰ μιλήσουν γιὰ τὴν ἀπεργία μπρὸς στοὺς ὑπηρετὲς.

—Διασκεδάσεις πολὺ στὸ Παρίσι, Ζερμαίν; ρώτησε ἡ Διονυσία.

Ἡ Ζερμαίν ὡς τὰ τώρα δὲν τόλμησε νὰ τὴν παρατηρήσῃ στὸ πρόσωπο. Ἦταν τόσο μαῦρο, εἶχε τόση σκόνη γύρω ἀπὸ κεῖνα τὰ μάτια, στὰ μάγουλα, στὸ πηγούνι της!

Στενοχωρημένη ἀπόφευγε τὸ βλέμμα τῆς φίλης της κι' ἔτρωγε βλέποντας μέσα στὸ πιάτο της.

—Ζερμαίν, τῆς λέει σιγὰ ἡ Διονυσία, σοδάρὰ καὶ σφίγγοντας τὸ χέρι της, πρέπει νὰ σὰς μιλήσω...

—Μὰ, μὲ πόνεσες, Διονυ... Δὲν ἐτελείωσα, τὰ μάτια της ἀντίκρυσαν τὰ μάτια τῆς Διονυσίας ποῦ τὴν ἐτρόμαξαν.

—Τὶ τρέχει; ρώτησε.

—Κάτι σοδάρὸ, πολὺ σοδάρὸ. Μὴν κάνεις ὅμως ἔτσι. Μὴν τρομάξεις. Κάνε σὺν καὶ μέν. Μίλα ἐλευθερά, ἄκουτέ με μὲ ὄψος ἡσυχῆ, μὲ χαμόγελο. Γιατὶ ἂν φανῇς φοβισμένη, θὰ γίνῃ ἀκόμη σοδάρτερο... Λοιπὸν εἶδες τὴν Σταχυομποῦτα στὸ Παρίσι; εἶπα δυνατῶς τερα. Γιὰ πὲς μου τὰ.

—Ναί...εἶπε ἡ Ζερμαίν. Καὶ φειδούρισε ὅτι τῆς κατέθηκε γιὰ νὰ μὴν καταλάβουν οἱ ἄλλοι.

(Ἐπεται συνέχεια). ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

«Μὴν εἶδες τὴν Ζουστίν;»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερηφ. Ἑλλήνων

662. Κρυπτογραφικόν

123456718 = Χώρα της Ἀσίας.
23687 = Θεά.
37143 = Νῆσος.
47383 = Ἐν ἐρήμῳ
576143 = Νῆσος.
64843 = Ἀντωνυμία.
717383 = Ἀρχ., Βασιλεὺς.
843 = Νῆσος.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρματοῦ τ. Ἡλίου.

663—664. Δοροπαίγνια

- 1.— Ποία πόλις βγαίνει
Καὶ ποτὲ δὲν μπαίνει;
- 2.— Κι' ἄλλη, λῦτα, ποία
Ποὺ κρατεῖ τὰ πλοῖα;

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθέρου Θρακῆς

665. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν
κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ
δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον
τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξης, ἀ-
ποτελοῦν ἀρχαίων σοφόν.

- 1, Αρχαία πόλις. 2, Ποταμὸς
τῆς Ἰταλίας. 3, Πόλις τῆς Εὐ-
βοίας. 4, Κράτος τῆς Εὐρώπης.
5, Εἶδος πλοίου.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Διαβάτου

666. Φωνηεντόλιπον

τ-λλτρν-μ-πθμ

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστροπελένι

667. Γρίφος

Τατά
Πάν IR αἰ
Γῆς πὰ πὰ πὰ!

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Ἡλέκτρας

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

668. Triangle

- ***** = livre pour poesies.
***** = animal feroce.
*** = adjectif.
** = article.
* = consonne.

Ἑστάλη ὑπὸ Σπ. Γ. Σουέρεφ

669. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσοστία γράμματα τῶν κά-
τωθι ζητουμένων γαλλικῶν λέ-
ξεων ἀποτελοῦν Κράτος τῆς Ἀ-
μερικής:

- 1, Θεὸς τοῦ οἴνου. 2, Νῆσος
τῆς Μ. Βρετανίας. 3, Βασιλεὺς
τῆς Γαλλίας. 4, Ἡπειρος. 5,
Πλάσιον. 6, Κράτος βαλκανικόν.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Πειραικῆς Αὔρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 26

369. Ὠροπὸς (ὄρω, πῶς.)—370.
Ποινὴ (πῖ, νῖ.)—371. Παίδων-
-Φαίδων.—372. Τὸ καρύδι.

374. AMMON

373. ΦΑ-ΑΛ-ΡΙΣ
ΑΛ-ΡΟΣ
ΡΙΣ

375. ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ
ΣΑΜΟΣ

(Ράχης, Χίος, Ἴρις, Λά-
ρισσα, Ὀοίρις, σάλαχος.)—376,
ΓΑΔ, ΑΝΑ, ΔΑΣ (ΓΑΔεῖρα, ΑΝΑ-
τολή, ΔΑΣεῖα.)—377. Τὰ ἐν οἴ-
κῳ μὴ ἐν δῆμῳ.—378. Ἐὰν ἡς
φιλομαθῆς, εἴκει καὶ πολυμαθῆς. (ε-
ὰν εἰς φιλω-μαθ εἰς ες-οἶκ' ἐπ'
ὄλ-ῆ μάθης.) 379. Poisson-po-
isson.—380. Un bienfait n'est
jamais perdu.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλᾶ
στοιχεῖα δρ. 3 (6 ἐλάχιστος δρος). Πέ-
ραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μὲ πα-
γέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαία
λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50.

(ΚΒ' -- 1138)

Περὶδρομος. Προκηρυχθέντα
διαγωνισμὸν παρατείνονμεν
ἕως τέλη Νοεμβρίου.

Πανταχοῦ Παρὼν

(ΚΒ' -- 1139)

ΑΔΟΓΟΜΥΓΑ, τὰ μυαλά σου
καὶ μιὰ λύρα.

Μοσχάτος, Δαιδονόλης

(ΚΒ' -- 1140)

ΝΕΑΙ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
Πρόεδρος: Γεώργιος Ξανθοπου-
λίδης, Ἀντιπρόεδρος: Βίω
Κυριαξή, Γενικὸς Γραμματεὺς:
Ἀλκιβ. Καλαποθάκης, Γραμμα-
τεὺς: Τάκης Κωνσταντινίδης,
Ταμίς: Ἀγλαΐα Ξανθοπουλίδου,
Σύμβουλοι: Ἀλ. Καλαποθάκης,
Δαυλάκος. Τόδουλος.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν
Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως. Δεστά:
Ἀγαλματάκια, σκίτσα, φωτογρα-
φία, καθράκια κλπ. Βραβεῖον
ἀντικείμενον 40 δραχμῶν κατ'
ἐκλογὴν. Προθεσμία τριμήνου.
Δικαίωμα συμμετοχῆς δρ. 1. Δίσις:
Ἀνέστην Κωνσταντινίδην, Πατή-
οια Ἀθήνας.

Ὁ Πρόεδρος. Γ. Κ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΙΔΗΣ

(ΚΒ' -- 1141)

ΕΚΔΙΚΗΤΗ, πρόσχε, ἀδερχά-
κι, μὴ σὲ πάρη ὁ μπλόγις,
εἰσαι ἀπαράλλακτος μὲ τὸν Λεον.
Πατρινὸ. Καὶ ἂν σ' ἀρέσει στοι-
χηματίζουμε ἓνα κατὸστάρικο, γὰ
τὴ σπουδαία σου ἀνακάλυψι.

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ

(ΚΒ' -- 1142)

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ

Θηβαϊκὴ Ἠχώ, ἔλαβες τὴν κάρτ
ποστάλ; γράψ μου. Ἀράτε,
Μ. Μ. ἐγὼ σὺν ἔστειλα· τί ἄλλο
μοῦ ζητεῖς;

(ΚΒ' -- 1144)

Νίτσα, Κική, Ξένη, Βενιζέλα-
ρε, Φάσμα, Μαργιολάκι, Κα-
τεργαρούλα, ἀνταλλάσσουμε Μ.
Μ.;—Μαργαριταρένια, τὸ ἡῶρες
τὸ δαχτυλίδι, Θέκλα

(ΚΒ' -- 1145)

ΣΠΑΝΙΟΛΑ, δὲν πιστεύω νὰ
μοῦ ἀρνηθῇτε ἓνα τετραδιά-
κι σας. Περιμένω. ΡΙΤΑ, ΜΑ-
ΤΩΜΕΝΗ ΔΟΞΑ, ἔλαβα εὐχαρι-
στώ. ΗΡΩΣ Τ. ΚΙΟΥΤΑΧΕΪΑΣ

(ΚΒ' -- 1146)

ΠΕΡΙΔΡΟΜΕ, νὰ σοῦ στείλω
τρία παστιτσάκια, θὰ τὰ
δεχθῆς;;

ΧΑΛΑΣΤΡΕΣ: Ἑλλάδας Ἀ-
γκαλιά=Ρίτα: Ἀόρατος Πυγμα-
χος=Τῶρτζογλου.

(ΚΒ' -- 1147)

Καρδιονόστη, καὶ λοιποί,
Μπράβο... καὶ εἰς ἀνώτερα.
ΑΡΥΓΚΑ

(ΚΒ' -- 1148)

ΔΟΝ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ

Αἴτ' ὧραιότερο ψευδώνυμο

(ΚΒ' -- 1149)

Δὲν Κρομυδάκη, αὐαῖ! Ὅχι
πολλά ἀστεῖα.

ΔΟΝ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ

(ΚΒ' -- 1150)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸ διαπλασια-
κὸ σαλόνι, χαιρετῶ ὅλα τὰ
Διαπλασόπουλα, ἰδιαίτερως τὸν
Δίστ, Μέντελσον, Σμίτ.

Ἀλησμόνητη Σμύρνη

(ΚΒ' -- 1151)

Σὲ μυρίστηκα, Σκνίπτα μου,
δὲν σὲ ξεσκαπῶ ὁμῶς, γιὰ
τὸ σ' ἀγαπῶ. Πῶς περνᾷς στὸ
σχολεῖο;

(ΚΒ' -- 1152)

ΑΡΧΗΓΕ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Απ' τοὺς πρώτους ποὺ τρέξαγε
νὰ σὲ βοηθήσουν, μὴ λησμο-
νᾷς πῶς εἶναι καὶ ἡ:

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΨΥΧΗ

(ΚΒ' -- 1153)

Ποῖος εἶνε ἐκεῖνος ποῦ θὰ ἀρ-
νηθῇ τὴν ψῆφο του στὸ ὁ-
πέροχο ἀληθῶς ψευδώνυμο:

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ

ΟΛΟΙ! ΨΗΦΟ! ΟΛΕΣ!

(ΚΒ' -- 1154)

Μπεομπαντάκο, γελάστηκες; ἡ
Μαυροῦκα δὲν εἶναι ἡ Μαυ-
ρομάτα.—Μαυρομάτα.—Ὀνειρεμ.
Ἑλλάς=Ἰγγλέση (Ἐτοὶ δὲν εἶ-
ναι).—ΡΙΤΑ, γιὰτὶ κἀκίωσες;

ΤΣΟΥΧΤΡΑ

(ΚΒ' -- 1155)

Ὀνειρο τῆς Κύπρου, ἀκόμη πε-
ριμένο. Σκνίπτα, ἀνταλλά-
σομεν Μ. Μ.; Ἀφροδῖνο.

(ΚΒ' -- 1156)

Εἰσερχόμενες αἱ τρεῖς ἀγαπημέ-
νες φίλες στὸν κήπο τῆς Δια-
πλάσεως, στέλλουμε τὸν φιλικὸ
μας χαιρετισμὸν στὰ δροσάτα
λουλούδια τῆς.

Δίστ, Μέντελσον, Σμίτ.

(ΚΒ' -- 1157)

Μπάχ, ἐρχομαστε! πρόσχε νὰ
μὴ σὲ μπαταλιάρουμε.

Δίστ, Μέντελσον, Σμίτ

(ΚΒ' -- 1158)

Β' ΚΟΡΙΤΣΗΤ. ΣΥΛΛΟΓ. ΜΟΖΑΡΤ
δρῦθ ἐν Θεσβινίῳ ὑπο τὴν ἄ-
νω ἐπωνυμίαν. Σκοπὸς ἐγγρα-
φῇ Ἀπόρων. Ἐγγραφή δρ. 3.

Πρόεδρος: Δίστ, Ἀντιπρόεδρος:
Μέντελσον, Ταμίς: Σμίτ. Δίσις:
Φωκαῖας 4, Πρωτεύς, Θεσβινίη.

Διαπλασόπουλα, γιὰ νὰ γλυκά-
νετε τὸν πόνο τῶν ἀπόρων παι-
διῶν, στείλατε μὲ τὴν χρηματι-
κὴν σας συνδρομὴν τὰ αἰσθημα-
τά σας.—Δίστ, Μέντελσον, Σμίτ

(ΚΒ' -- 1159)

Δὲν Φασούλαρε, πρόσχε στίς
τόμπες σου μὴ σπάσης τὰ
μούτρα σου.

Δίστ

(ΚΒ' -- 1160)

ΜΕΓΑ ΑΓΝΩΣΤΕ, δὲν συνηδί-
ζω νὰ κάμω ἀποκαλύψεις διὰ
νὰ δίνω ἀφορμὰς ἐχθρας. Βγῆκες
γελασμένος ἐσὺ κι' ὁ προκομμέ-
νος σύλλογός σου. Ἀπαιτῶ σ' αὐ-
τὸ τὸ σημεῖον νὰ παύσουν αἱ συ-
ζητήσεις μας.

ΠΗΠΟΛΥΤΟΣ

(ΚΒ' -- 1161)

ΡΙΤΑ, Ζωντανεῖς ὁ Διαπλασιό-
κοσμος μὲ τὴν ξανασφάνισή
σου.—Ὅλοι τὴν ψῆφο θὰ στήν
δώσουν, γιὰ τ' ωραιότατο ψευ-
δώνυμο.

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ

Πρώτος ὑποστηρικτῆς σου

ΠΗΠΟΛΥΤΟΣ

(ΚΒ' -- 1162)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΣΘΟ ΚΑΡΟ

ΚΑΠΑ, θὰ κἀνης φαλάκρας
καὶ ΑΠΟΔΑΩΝ, αἱ ἀνακα-
λύψεις σας πέρασαν ἀπὸ τὸ πορτί.

ΗΤΕΙΡΟΛΗΨ

(ΚΒ' -- 1163)

Ἰππόλυτε, εἰσαι ὁ Νύσης Μεσπα-
λάς. Δὲν πιστεύω νὰ θυμώσης;
Πῶς τὰ πέρασες στὸν Πόρο;

Τιτάνια

(ΚΒ' -- 1164)

Μπερμπαντάκο, ἀλλήλογραφίαν
δὲν δέχομαι. Αἰτία Μ. Μ.
σου. Θυμήσου ἀπάντησιν εἰς 2αν
ἐρώτησιν! Γελοία εἶνε ἡ ἀναίδης

Τιτάνια

(ΚΒ' -- 1165)

Κατάλαβα εὐθὺς ποῦ εἶδα τὰ
ΚΑΠΑ πῶς ἦταν ἡ Κομπα-
νία τοῦ Μπέμπη, Καδιογνώστη
ποῦ εἶναι γιὰ τα... ΠΑΝΗΓΥ-
ΡΙΑ.

ΑΔΟΓΟΜΥΓΑ

(ΚΒ' -- 1166)

Γάτε Γράκχε, Πρόσχε στὰ λό-
για σου γιὰ τὴν Ἀυτοκρατο-
ρία μας, γιὰτὶ ὁ ΑΥΡΑΤΟΣ ΠΥΓ-
ΜΑΧΟΣ δὲν ἀστετεύεται... Θὰ γί-
νῃ σατιρντί...

ΑΥΡΑΤΟΣ ΠΥΓΜΑΧΟΣ

(ΚΒ' -- 1167)

Ἰδυμαία, Παλλόρροια, μὲ τὴν
Δ ΓΕΛΟΙΩΔΕΣΤΑΤΗ καὶ α-
συνάρτητη ἀγγελία σας τί ἐννο-
εῖτε; Ἐξηγηθῇτε. Μετρήστε
ὁμῶς τὰ λόγια σας.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ «ΤΡΙΑΝΔΡΙΑΣ»

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

(ΚΒ' -- 1168)

Π. Α. Σ. Πρόσχετε μὴν ἀ-
ποκοιμηθῇτε σεῖς. Ἑμεῖ;
ζοῦμε καὶ βασιλεύουμε.

Η ΚΡΑΓΑΙΑ:

ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ

(ΚΒ' -- 1169)

Δοξαμένη Τσολιά, δὲν ἐννοοῦ-
μεν τί σχέδιον ἔχουν τὰ ψευ-
δώνυμα ποῦ ἀνεκάλυψες μὲ τὸν
«ΑΝΙΚΗΤΟ». Δὲν εἶμαι ὁ Α. Δη-
μητρίου. Στοιχηματίζω ἀπὸ 0,00
ἕως 1,000,000. Μιστηριώδης Ἰπ-
πέα, μὲ σκότισες.

ΓΑ-ΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ

(ΚΒ' -- 1170)

Τραγοῦδι τῶν Θρακῶν, ἔστειλα.
Περιμένω δικὰ σας. Γάτε Γρά-
κχε, Καρυοθαύστη, ἔλαβα ὡραι-
ότατα εὐχαριστῶ. Ἐστειλα.

ΚΟΛΟΜΒΟΣ

(ΚΒ' -- 1171)

ΠΕΡΙΜΕΙΝΑΤΕ ΠΡΟΣΕΧΩΣ
ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

ΝΙΚΗΤΗΣ

(ΚΒ' -- 1172)

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ
εἶδα τὴν ἀποκάλυψη καὶ
στοιχηματίζουμε ὅσο σας γουστά-
ρει. Τὴν πάθατε δὲν εἶμαι ὁ
Ρανόπουλος.

ΜΕΓΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

(ΚΒ' -- 1173)

Σύλλογε Ἀνίκητες ἂν μπορεῖτε
βοηθε με: εἶμαι ἡ

ΑΚΑΔΑΑΝΘΙΣ

(ΚΒ' -- 1174)

Μιστηριώδης Ἀνιχνευταί!—
Μηροσώμεθα φίλοι τοῦ
Μεσονύχτι καὶ ἐχθροὶ Μαύρης
Μάσκας. Μεσονύχτι, ἂν δέχεσαι,
γράψε μέσφ Διαπλάσεως.

(ΚΒ' -- 1174)

Αρχηγὲ τῆς Φυλῆς, τάσσομαι στὸ
πλευρὸ σας.

(ΚΒ' -- 1175)

Δευθυναῖς μας: Ποστ-Ρε-
σταντ, Ἰωάννινα. Ἰωάννην
Ἀρώνην.

(ΚΒ' -- 1176)

Εἰσερχομένη στὸ Διαπλασιόκο-
σμο χαιρετῶ ἀπαξάπαντας.
Παριγίπισσα τῆς Σελήνης